

Tien varrelta.

H. S. Olcottin elämäntyö. Jokainen teosofian ystävä tahtoo tietysti tutustua Teosofisen Seuran presidentti-perustajan elämäkertaan, ja olemme sentähden julkaisseet kirjan, joka kertoo tämän merkillisen miehen sekä aikaisemmista että myöhemmistä elämän vaiheista. Siinä puhutaan hänen teosofisesta työstään, hänen työstään buddhalaisten ja hindulaisten hyväksi, hänen ihmeellisestä parantamiskyvystään, hänen ensimmäisestä kohtauksestaan Mestarin kanssa y. m. Kirja sisältää myös hänen valokuvansa. Koska hinta on vain 75 p:ää, rientänee jokainen lukijamme ostamaan tai tilaamaan sen Teosofisesta Kirjakauppa ja Kustannusliikkeestä.

(Huom.! Kansil. ilmoit. hinta ei ole oikea.)

Teosofisen Seuran presidentti. Kuka on nykyään T. S:n presidentti? Tammikuussa eversti Olcott nimitti Annie Besantin seuraajakseen. Yleinen vaali on kuitenkin tapahtuva, ennenkuin Annie Besant virallisesti voi astua toimeensa. Vaali tapahtuu toukokuussa. Presidenttinä toimii siihen saakka varapresidentti A. P. Sinnett Lontoossa.

T. S:n suomalainen seksioni. Siihen katsoen, että jonkinmoinen *interregnum* vallitsee Teosofisessa Seurassa, kunnes uusi presidentti on valittu, lykkäytyy ehkä suomalaisenkin osaston perustaminen kesään tai syksyyn. Olemme kyllä kirjottaneet Annie Besantille, mutta tuskin hän voinee päättää asiasta, ennenkuin on virallisesti valittu.

Annie Besantin kanta. Tässä numerossa julkaisemamme Annie Besantin kirjotus „Teosofisen Seuran perusta“ on herättänyt mitä suurinta huomiota teosofisessa maailmassa. *Theosophical Review*n huhtikuun vihko (joka kuten aina sisältää 96 suurta sivua) on täynnänsä kyhäyksiä Annie Besantin kirjotuksen johdosta. Kaikki sitä yksimielisesti moittivat ja paheksuvat, arvelen, että Annie Besantin kanta johtaa leväperäisyyteen ja siveettömyyteen. Mieleemme muistuu se kynäsota, joka syntyi täällä meillä viime vuonna Palomaan punaisen kirjan johdosta. Kellä on nyt oikein? Siitä jokainen itse päättäköön.

Teosofisia luentoja Viipurissa. Helmikuun 10 p:nä eräät viipurilaiset liittyivät yhteen teosofiseksi paikallisyhdistykseksi, jonka puheenjohtajaksi valittiin kauppias Aug. Öhberg ja kirjuriksi lääninsihteeri V. Suhonen. Looshin ensimmäisenä toimena oli pyytää Pekka Ervast Viipuriin luennoimaan. Pääsiäisen aikana tämä kävikin Viipurissa, piti kolme looshikokousta jäseniä ja yksityisiä varten ja puhui julkisesti kolme kertaa suomeksi ja kerran ruotsiksi. Ruotsalaisen esitelmän aineena oli „Teosofia ja meidän aikamme“ ja sitä oli kuulemassa satakunta henkeä. Suomalaisis-

sa esitelmissään puhuja teki selkoa „Veljeysaatteesta“, puhuen teosofiasta ja sosialismista, „Teosofiasta ja uskonnoista“ sekä „Ihmisen salaisista kyvyistä“. Esitelmät herättivät huomiota, koska kuulijakunta kerta kerralta kasvoi; ensimmäisessä suomalaisessa esitelmässä oli kuulijoita noin 400, toisessa noin 600 ja kolmannessa yli 700. Vaikka kansakoulujen juhlasali on sangen iso ja tilava huone, oli viimeisessä esitelmässä sali ääriään myöten täynnä väkeä (”täpösen täynnä“ se „Karjalan“ mukaan oli jo toisessa luennessa) ja ilma kävi toista tuntia kestävästä puheesta aikana melkein sietämättömän raskaaksi ja kuumaksi. Yhtäkaikki kuulijat suurella tarkkuudella ja mielenkiinnolla seurasivat puhujan jokaista sanaa. Vaikka pääsymaksu oli vapaaehtoinen, korjautuivat kaikki menot esitelmien tuottamien tulojen kautta.

Helsingin psyykinen seura. Tämä seura, jonka perustamisesta mainitsimme viime numerossa, on nyt alkanut toimintansa siten, että se on jakautunut pienempiin osastoihin, joihin kuuluu 15 henkilöä kuhunkin; näiden osastojen tehtävänä on panna toimeen, kukin omassa piirissään tieteellisiä kokeita yliaistillisten ilmiöiden alalta. Kokeillaan ajatusten siirrossa ja lukemisessa, klärvoajanssissa, mediumismissa j. n. e. Kokeiden tuloksista tehdään selkoa kuukausikokouksissa, joihin seuran ulkojäsenetkin pääsevät. Seuran puheenjohtajaksi on valittu professori Arvid Grotenfelt, varapuheenjohtajiksi prof. Valdemar Ruin ja toht. G. Renvall, sihteeriksi neiti Selma Kajanus ja rahastonhoitajaksi kirjakauppias J. Holmberg. Hallintoon kuuluu neljä muutakin jäsentä, joiden joukossa kirjailija Pekka Ervast. Seuran hallinto toimii m. m. kirjallisena komiteana, joka kokoo todistettuja kertomuksia toteenkäyneistä aavistuksista, unista, ennustuksista y. m. yliaistillisista tapahtumista.

Miltä tuntuu kuoleminen? *Hindu Spiritual Magazine* kertoo, mitä persoonallisia kokemuksia oli erällä lääkärillä St. Louisin kaupungissa, tri Wiltellä, joka oli valeskuollut ja perästäpäin palautui elämään.

Oman kertomuksensa mukaan tri Wiltse kuoli lavantautikuumeeseen – ainakin oli niin kuollut, että kirkonkelloja soitettiin hänen kuolemansa johdosta. Hänen sydämensä ei tykittänyt ja hän makasi puolen tuntia aivan elottoman näköisenä. Neuloja pistettiin hänen jalkoihinsa niiden vaikuttamatta mitään. Tohtorin maassa liikkumattomana, silmännähtävästi kuolleena, hänen sielunsa, niinkuin hän itse kertoo, oli yhtä eloisaa elävä kuin konsanaan ennen:

„Minä tunsin oman tilani ja ajattelin tyneesti näin: „Olen kuollut, niinkuin sitä nimitetään, mutta olen ihminen yhtä hyvin kuin ennenkin. Olen eroamaisillani ruumiistani“. Ja niin tarkkasin sielun ja ruumiin eroamisen mieltäkiinnittävää prosessia.

Jonkun voiman kautta, joka ei tuntunut olevan omani, liekuteltiin minääni edestakaisin aivan niinkuin kätkyttä liekutetaan, ja tämän kautta katkaistiin sen yhteys ruumiin kudosten kanssa. Vähän ajan päästä lakkasi edestakainen liikunto ja pitkin jalkapohjiani varpaista alkaen ja nopeasti siirtyen kantapäihin tunsin ja olin

kuulevinani kuin lukemattomien pienten lankojen poikki näpäyttämistä. Kun tämä oli tehty, aloin hitaasti vetäytyä jaloista päätä kohti lyhentyen niinkuin kummilanka.

Muistan kuinka pääsin vyötäisiin asti ja sanoin itsekseni: „nyt ei ole elämää vyötäisten alapuolella“. En nyt enää muista, kuinka vatsan ja rinnan läpi siirryin, mutta muistan, milloin koko minäni oli kokoontunut päähän, että ajattelin näin: „nyt olen päässä ja pian olen vapaa“. Asetuin aivojen ympärille, kuin olisin ollut ontto, puristin keveästi joka puolelta aivopaimuja yhteen kasaan ja liukahdin ulos pääkallon saumojen kautta niinkuin kalvosta tehty pussi yhteen litistettynä. Muistan selvästi, kuinka omasta mielestäni näytin jotenkin samanlaiselta kuin hyytelökala (maneeetit) sekä värin että muodon puolesta.

Kun tulin ulos päästä, liehuin ylös ja alas ja sivuille kuin saippuapallo, joka on kiinni puhaltimen päässä, kunnes viimein pääsin ruumiista irti ja putosin kevyesti lattialle, mistä hitaasti nousin ja kohottausin miehen täyteen kokoon. Olin mielestäni läpinäkyvä, sinertävä ja aivan alasti. Tuskallisesti hämmentyneenä pakenin raollaan olevaa ovea kohti päästäkseni kahden naisen näkyvistä, jotka näin yhtä hyvin kuin muutkin huoneessaolijat, mutta päästyäni ovelle huomasin itseni vaattetetuksi ja siitä rauhoittuneena palasin muitten joukkoon“.

Hänen kokemuksensa oli miltei tarkalleen sama kuin se, josta „Julia“ kertoo Mr. Steadin kirjassa „After Death“ (Kuoleman jälkeen). Hän näki surijat ruumiin ympärillä ja koetti turhaan saada heitä käsittämään hänen läsnäolonsa: Kuten „Julia“ ihmetteli hän, kuinka ihmeen hyvissä voimissa hän oli ja samaten hän myöskin meni ulos ja kulki nopeasti läpi ilman. Mutta hän ei joutunutkaan toiseen maailmaan. „Kolme kummallista kalliota sulki häneltä tien“. Hänen hetkensä ei ollut vielä tullut:

Hän meni taas tainnoksiin ja heräsi maaten vuoteessaan ja virkosi jälleen pian elämään. Tämän kertomuksen kirjotti hän kahdeksan viikkoa ihmeellisen kokemuksensa jälkeen, mutta hän kertoi sen heti toinnuttuaan vuoteen ääressä oleville. Läsnäollut lääkäri kertoi, että hengitys oli täydellisesti lakannut mikäli suinkin voitiin nähdä ja kaikki merkit osottivat potilaan kuolleeksi.

Astralinen vieras. Eräs kirjeenvaihtaja kirjottaa The Englishmanin toimitukselle seuraavasti: „Merkille pantavan kertomuksen on eräs New Yorkista äskettäin palannut pappi kertonut siitä kaupungista. Hän on erään hyvin tunnetun lääkärin personallinen tuttava. Tämä tohtori on käytännöllinen mies, täydelleen vapaa kaikesta taikauskosta. Eräänä iltana joku aikaa sitten istui hän salissaan rouvansa kanssa, kun palvelija tuli ilmottamaan, että pieni tyttö oli odotushuoneessa ja halusi saada tavata häntä. Tohtori vastasi, että oli liian myöhäistä sitä iltana häiritä häntä ja pyysi lasta sanomaan asiansa. Palatessaan kertoi palvelija, että lapsen äiti oli hyvin sairas ja tarvitsi apua heti paikalla. Lääkäri sanoi, ettei hän voisi täyttää pyyntöä ja kirjotti paperille toisen lääkärin nimen ja osoitteen, jonka puoleen tyttö saisi kääntyä. Vielä kerran palasi palvelija ja sanoi, että pieni tyttö ei tahtonut lähteä, ennenkuin hän saisi nähdä suuren tohtorin. Hän menikin sitten ulos katsomaan lasta ja palasi

muutaman minuutin kuluttua kertomaan vaimolleen, että lapsi oli tehnyt häneen merkillisen vaikutuksen ja että hän tunsu täytyvänsä mennä sen äitiä katsomaan. Tilattiin hevonen ja tytön seurassa ajoi tohtori eräisen New Yorkin köyhimmistä kaupunginosista. Lapsi osotti erästä taloa, astui ulos vaunuista ja saattoi häntä ylös portaita huoneeseen, missä hän sanoi äitinsä makaavan. Lääkäri astui sisään – likaiseen kurjaan asuntoon – ja löysi niinkuin lapsi oli sanonut vanhan vaimon makaamassa yhdessä nurkassa. Pieni tyttö ei kuitenkaan tullut huoneeseen. Kun sairasta vaimoa tutkittiin, huomattiin, että hänellä oli hyvin vaikeata kurkkumätää. Tohtori sanoi hänelle: „Teillä on hyvin paha difteriaa ja teidän täytyy päästä oikeaan sairashuoneeseen. Ajatelkaa missä vaarassa on tyttärenne“. Vaimo purskahti itkuun ja sanoi, ettei hänellä ollut tytärtä. „Mutta“ – sanoi lääkäri – „pieni tyttönne kävi juuri minun luonani ja vaati minua tulemaan teidän luoksenne“. Vaimoraukka sanoi silloin: „Minulla ei ole lasta. Ainoa mikä minulla oli, pieni tyttö, kuoli eilen aamulla kurkkumätään ja makaa viereisessä huoneessa“. Lääkäri avasi oven ja tapasi siellä hämmästykseseen sen lapsen kuolleen ruumiin, joka oli hänet saattanut paikalle ja joka silminnähävästi oli kuollut monta tuntia sitten kuten äiti oli sanonut“.

(A. B.) (Theosophist.)

Uudenaikainen uskontunnustus.

Ei yksi pyhäpäivä, vaan seitsemän.
Jumalaa palvelemaan, ei kellon kutsusta
Vaan oman sieluni kutsusta,
Ei tahtipuiden jälkeen laulaen,
Vaan sydämeni tahdin mukaan;
Rakastain, koska minun täytyy,
Ja hyvää tehden suuren riemun vuoksi.

(Muriel Stode.)

Horoskooppia tutkittaessa. Äskettäin ilmestyneeseen „Astrologian järjelliseen perustaan“ on m. m. otettu H. K. K. Alekseihin horoskooppi selityksineen. Siinä hän tosin mainitaan suureksi uudistusten mieheksi, mutta kuitenkin tuntuu monesta yllätykseltä kuulla, että hän tulee pysymään hallitsijana aina 37:n ikävuoteensa asti. Alan Leo näyttää ilman muuta edellyttävän tämän, mutta on huomattava, että kaikki horoskoopin ennustukset sekä Venäjän että Suomen tulevaisuudesta raukevat, jos hän ei tule olemaan hallitsija vaan tavallinen kuolevainen. Ja horoskooppia silmäillessä huomaa heti, ettei ole mitään todistuksia tai merkkejä siitä, että hän tulisi olemaan maailman mahtavimpia miehiä. Hänen hallitseva planeettansa Mars oli hyvin huonossa merkissä ja A. Leo sanoo itse kirjassaan n:o 2 siv. 36, että Mars johtavana planeettana ollen hallitsee ennen kaikkea kohtaloa, ja käskää panemaan tarkasti merkille, missä merkissä se on syntyessä. Paitsi että Mars nyt on huonossa

merkissä on se vielä kaikkein huonoimmassa aspektissa „kuninkaallisen“ Jupiterin kanssa. Ainoastaan aurinko on hänellä „kuninkaallisessa“ merkissä, mutta nyt tiedetään, että aurinko edustaa isän pikemmin kuin asianomaisen kohtaloa ja A. Leo sanoo käsikirjassaan n:o 4 siv. 75, että useimmiten se planeetta, jolla on voimakkain aspekti auringon kanssa, määrää ulkonaisen aseman. Ainoa auringon huomattava aspekti on *vastakkainen* „pahan“ Saturnuksen kanssa, joka vielä on horoskoopin alimmalla kohdalla. Vaikea on ollut Leon löytää suurta asemaa merkitseviä kohtia, kun hän on turvautunut *kiintotähti* Regulukseen (merkitsee „pikkukuningas“). Aurinko 9:nessä huoneessa merkitsee Leon mukaan menestystä tieteen ja uskonnon asioissa. Horoskooppi on kyllä sängen hyvä ja osottaa etevää ja suurta henkilöä, mutta näyttää siltä kuin ei hän tulisi maailmassa kuitenkaan seisomaan mahtavan hallitsijan asemassa.

(V—c.)

Tähtien sanomat. Helmikuun numerosta jäi mainitsematta planeettojen (näennäisesti) taaksepäin menevä liikunto, joka vahvistaa niiden vahingollista vaikutusta. Uranus kulkee taaksepäin 18 p:stä huhtik. 19 p:ään syysk. ja Mars samoin 6 p:stä kesäk. 7 p:ään elok. Viimemainittuna aikana kulkevat siis molemmat planeetat taaksepäin. Kun vielä ottaa huomioon että kuun ja auringon yhtymähetkenä (uusikuu) 11 p. kesäkuuta klo 1,30 e. p. Uranus ja Mars sijaitsevat keskitaiivaalla, niin on selvää, että ainakin kuukauden aika eteenpäin tästä päivästä laskettuna on maallemme hyvin kriittillistä.

Englantilainen kuuluisa astrologi „Sephariel“ kertoo lähimäisestä tulevaisuudesta seuraavasti: Huhtikuun viimeisen viikon aikana tapahtuu myrskyjä, maanjäristyksiä, tulipaloja ja räjähdyksiä, sekä poliittillisiä riitoja. Toukokuun kolme ensimmäistä päivää ovat myös vaarallisia. Saman kuun loppupuolella Jupiterin yhtymä Neptunukseen ja vastakkainen asema Uranukseen saa aikaan levottomuuksia maassa, ilmassa ja ihmisten mielissä (agitatsionia). — Mitä toukokuun ilmaan muuten tulee, niin se on (Englannissa) huono alussa, sitten kaunis ja lämmin noin 13 p:ään; kylmempi 15-20 p.; kaunis 24 p:ään; lämmin ja vähän tuulista 27 p:ään; myrskyistä 28 p; sitten kylmempi kuukauden loppuun.

(Uraniel).

Uusia kirjoja. Teosofisen Kirjakaupan ja Kustannusliikkeen kustannuksella on nyt ilmestynyt kolme uutta teosta:

Annie Besantin kirjottama *Karma*, jonka V. Palomaa on suomentanut. Jokainen „Jälleensyntymisen“ lukija lukee mielenkiinnolla „Karman“, joka merkillisellä tavalla valaisee reinkarnatsionin mysteerit. Kirjan hinta on Smk. 1:—, sidottuna 2:—.

P. E:n kirjottama *H. S. Olcottin elämäntyö*, josta jo edellä on mainittu ja jonka hinta on 75 p:ää. (Kansil. ilmoituksessa hinta ei ole oikea).

Teosofisen esitelmäsarjan ensimmäinen vihko: *Henkimaailman salaisuudet ja kuolemanjälkeinen elämä*, kaksi esitelmää, jotka on pitänyt Pekka Ervast. Tämän kirjan hintana on vain 50 p:ää. Liikkeemme tarkoitus on, että tämä sarja tulisi eteväksi teosofisten aatteiden levittäjäksi. Erittäin helppotajuisessa muodossa se aikoo esittää suuria teosofisia totuuksia. Näyttäköön nyt tämä ensimmäinen vihko, että se vastaa tarkotustaan.

Omatunto 1907, N:o 4, Helsingissä, huhtikuun 15 p:nä 1907, s. 114-116.